

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์. เชิงอรรถวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: วิชาษา, 2546.

ธีรา สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา. สัมพันธบทในฐานะวิธีการหนึ่งของวรรณคดีวิจารณ์. มนุษยศาสตร์สาร 6.1 (2548): 1-12.

นพพร ประชากุล. สหบท. สารคดี 16.182 (2000):175-177.

บิสลีย์, ดับเบิลยู จี. ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยใหม่. แปลโดย ทองสุก เกตุโรจน์. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2543.

ฟูโกลต์, มิแชล. ร่างกายได้บังการ: ปฐมบทแห่งอำนาจในวิถีสสมัยใหม่. แปลโดย ทองกร โภคธรรม. กรุงเทพฯ: คบไฟ, 2547.

ภาษาอังกฤษ

Abe, Kobo. The Face of another. London: Penguin Books, 1970.

Arjan, Appadurai. Disjuncture and difference in the global cultural economy. Public Culture 2.2 (Spring, 1990): 3-24.

Akutagawa Ryunosuke. "Cogwheels", in Chicago Review, Vol. 18, NO. 2. 1965

Akutagawa Ryunosuke. Kappa. Tokyo: Charles E. Tuttle, 1974.

Akutagawa, Ryunosuke. "In a Grove," in Rashomon and Other Stories. Tokyo: Tuttle Books, 1952.

- Allen, Graham. Intertextuality. London and New York: Routledge, 2000.
- Aristotle. "Poetics," in Russeau, D.A., and M. Winterbottom (eds), Classical literary criticism. Oxford: Oxford University Press, 1989.
- Banana, Yoshimoto. Kannashii yokan (Sad Premonition). Tokyo: Kadokawa Shoten, 1989.
- Baudrillard, Jean. The Procession of Simulacra (extracts). In Vincent B. Leitch and others (eds), The Norton anthology of theory and criticism, 1729-1741. New York: Norton, 2001.
- Berger, James. Trauma and Literary Theory. Contemporary Literature 38.3 (Autumn, 1997): 569-582.
- Borch-Jacobsen, Mikkel. The Oedipus Problem in Freud and Lacan. Translated by Douglas Brick. Critical Inquiry 20.2 (Winter, 1994): 267-282.
- Bowers, Maggie Ann. Magic(al) Realism. London and New York: Routledge, 2004.
- Carpentier, Alejo. On the marvelous real in Latin America (1949). In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 75-88. Durham and London: Duke University Press, 1995.
- Clifford, James. Predicament of Culture: Twentieth-Century Ethnography, Literature, and Art. Cambridge: Mass, 1988.
- Delbaere-Garant, Jeanne. Psychic realism, Mythic realism, Grotesque realism: Variations on magic realism in contemporary literature in English. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 249-263. Durham and London: Duke University Press, 1995.

- Endo, Shusaku. Scandal. Tokyo: Charles E. Tuttle, 1988.
- Faris, Wendy B. Scheherazade's children: Magical realism and postmodern fiction. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 163-190. Durham and London: Duke University Press, 1995.
- Fisher, Susan. An Allegory of Return: Murakami Haruki's *The Wind-Up Bird Chronicle*. Comparative Literature Studies 37(2,2000):155-170.
- Foucault, Michael. Discipline and Punishment: the birth of prison. Translated by Alan Sheridan. New York: Vintage Books, 1977.
- Freud, Sigmund. The Ego and the Id. Translated by Joan Riviere. London: Leonard, 1927.
- García Márquez, Gabriel. One hundred years of solitude. Translated by Gregory Rabassa. London: Everyman's Library, 1995.
- Guenther, Irenè. Magic realism, new objectivity, and the arts during the Weimar Republic. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 33-73. Durham and London: Duke University Press, 1995.
- Izumi Kyoka. Koya hijiri (The Monk of Mount Koya). Tokyo: Iwanami Shoten, 1981.
- Kafka, Franz. "In the Penal Colony", in Josipovici, Gabriel (eds), Collected Stories. London: D.Campbell, 1993.
- Kafka, Franz. "Metamorphosis", in Muir, Willa and Edwin (trans), Metamorphosis and other stories. Middlesex: Penguin Books, 1981.

- Klein, Kerwin Lee. In search of narrative mastery: postmodernism and the people without history. History and Theory 34.4 (December, 1995): 275-298.
- Kurzweil, Edith. Jacques Lacan: French Freud. Theory and Society 10.3 (May, 1981): 419-438.
- Lacan, Jacques. Écrits: A Selection. Translated by Alan Sheridan. New York: Norton, 1977.
- Lacan, Jacques. Introduction to the names-of-the-Father Seminar. Translated by Jeffrey Mehlman. October 40 (Spring, 1987): 81-95.
- Lacan, Jacques. The insistence of the Letter in the Unconscious. Yale French Studies 36-37. Structuralism (1966): 112-147.
- Leal, Luis. Magical realism in Spanish American Literature. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 119-124. Durham and London: Duke University Press, 1995.
- Lyotard, Jean-François. The Postmodern Condition: A Report on Knowledge. Translated by Geoff Bennington and Brian Massumi. Minneapolis, 1984.
- Marx, Karl. Economic and Philosophic Manuscripts of 1844. New York: International Publishers, 1964.
- Miyazawa Kenji. Ginga tetsudo no yaru (Night Train to the Stars). Tokyo: Kadokawa Bunko, 1986.
- Morrison, Tony. The Site of Memory. In William Zinsser (eds), Inventing the Truth: The Art and Craft of Memoir, 185-200. Boston: Houghton Mifflin, 1987.

Murakami, Haruki. A Wild Sheep Chase. Translated by Alfred Birnbaum. London: New York: Vintage International, 2002.

Murakami, Haruki. After the quake. Translated by Jay Rubin. London: Harvill Press, 2002.

Murakami, Haruki. Dance Dance Dance. Translated by Alfred Birnbaum. New York: Kodansha Ltd., 1994.

Murakami, Haruki. Hard-Boiled Wonderland and the End of the World. Translated by Alfred Birnbaum. New York: Kodansha Ltd., 1994.

Murakami, Haruki. Hear the Wind Sing. Translated by Alfred Birnbaum. London: Kodansha English Library, 1987.

Murakami, Haruki. Kafka on the Shore. Translated by Philip Gabriel. New York: Vintage International, 2005.

Murakami, Haruki. Norwegian Wood. Translated by Alfred Birnbaum. London: Kodansha English Library, 1989.

Murakami, Haruki. Pinball 1973. Translated by Alfred Birnbaum. London: Kodansha English Library, 1985.

Murakami, Haruki. South of the Border, West of the Sun. Translated by Philip Gabriel. New York: Knopf, 1999.

Murakami, Haruki. The Wind-Up Bird Chronicle. Translated by Jay Rubin. New York: Vintage International, 1997.

Murasaki Shikibu. The Tale of Genji. Translated by Edward G. Seidenticker. London: D.Cambeil Publishers, 1992.

Napier, Susan J. The fantastic in modern Japanese literature. London and New York: Routledge, 1996.

Nixon, Mignon. Bad Enough Mother. October 71.feminist issue (Winter, 1995): 70-92.

Plato. The Symposium. Translated by W. Hamilton. Baltimore: Penguin, 1967.

Puette, William J. Guide to the Tale of Genji. Tokyo: Charles E. Tuttle, 1983.

Roh, Franz. Magic Realism: Post-expressionism (1925). In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 15-31. Durham and London: Duke University Press, 1995.

Rubin, Jay. Murakami and the music of words. London: Vintage, 2003.

Simpkins, Scott. Sources of magic realism/ supplements to realism in contemporary Latin American literature. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 145-159. Durham and London: Duke University Press, 1995.

Socolovsky, Maya. Narrative and Traumatic Memory in Denise Chávez's *Face of an Angel*. Melus 28.4 (Winter,2003): 187-205.

Sophocles. "Oedipus the King", in Landis, Paul Nissley (eds), Four Famous Greek Plays. New York: The Modern Library, 1929.

Soseki, Natsume. Ten Nights of Dream. Tokyo: Charles E. Tuttle, 1974.

- Stephen, Cornell. That's the Story of Our Life. In Paul R. Spickard and W. Jeffrey Burroughs (eds), We are people: Narrative and Multiplicity in Constructing Ethnic Identity, 41-51. Philadelphia: Temple University Press, 2000.
- Steward, Susan. On longing: Narratives of the miniature, the gigantic, the souvenir, the collection. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1984.
- Strecher, Matthew C. Beyond "Pure" Literature: Mimesis, Formula, and the Postmodern in the Fiction of Murakami Haruki. The Journal of Asian Studies 57.2 (May, 1998): 354-378.
- Strecher, Matthew C. Magical Realism and the search for identity in the fiction of Murakami Haruki. Journal of Japanese Studies 25.2 (Summer, 1999): 263-298.
- Todorov, Tzvetan. The fantastic: A structural approach to a literary genre. Translated by Richard Howard. Ithaca, NY.: Cornell University Press, 1975.
- Treat, John Whitter. Yoshimoto Banana Writes Home: *Shojo* Culture and Nostalgic Subject. Journal of Japanese Studies 19.2 (Summer, 1993): 353-387.
- Wilson, Rawdon. The Metamorphoses of Fictional Space: Magical realism. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 209-233. Durham and London: Duke University Press, 1995.
- Zamora, Lois Parkinson, and Wendy B. Faris. Introduction: Daiquiri birds and Flaubertian parrot (ie)s. In Lois Parkinson Zamora and Wendy B. Faris (eds), Magical realism: Theory, history, community. 1-11. Durham and London: Duke University Press, 1995.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

เรื่องย่อของตัวบทต้นทางที่ส่งอิทธิพลมาถึง *Kafka on the Shore*

1. สหบทภายใน

1.1 *Pinball 1973* (1980)

Pinball 1973 บอกเล่าเรื่องราวความไร้แก่นสาร ในชีวิตของโบคุ คู่ขนานไปกับเรื่องราวชีวิตของมุสิกซึ่งว่างเปล่าไม่แพ้กัน โบคุเริ่มต้นเล่าเรื่องของตนก่อน โดยให้รายละเอียดในการดำเนินชีวิตประจำวันทั่วไป เมื่อเรียนจบจากมหาวิทยาลัย โบคุร่วมทุนกับเพื่อนก่อตั้งสำนักงานแปลชิ้นแห่งหนึ่ง ธุรกิจประสบความสำเร็จพอสมควรแต่มันกลับยิ่งทำให้ชีวิตของเขาจิตซิดซ้ำซากมากยิ่งขึ้น เนื่องจาก โบคุตระหนักว่าเขาสามารถทำงานแปลแต่ละชิ้นให้เสร็จลงอย่างง่ายดายจนกระทั่งไม่เหลือความตื่นเต้นท้าทายใดๆ ไว้ให้ ในคืนวันศุกร์โบคุมักจะดื่มเหล้าอย่างหนักเพื่อผ่อนคลายความจำเจราบเรียบที่ตัวเขารู้สึก จนกระทั่งในเช้าวันหนึ่งเขาค้นขึ้นพบว่ามิสสาวฝาแฝดนิรนามนอนอยู่เคียงข้าง โบคุไม่ได้ใจสออบถามที่มาที่ไปของหญิงสาวทั้งสอง ไม่แม้กระทั่งจะค้นหาเหตุผลว่าเพราะเหตุใดพวกเธอจึงย้ายเข้ามาอาศัยอยู่กับเขา โบคุเพียงแต่เพียรพยายามจะหาความแตกต่างของกลุ่มแฝดให้ได้เท่านั้น เมื่อเขาถามถึงชื่อ คู่แฝดกลับไม่ยอมตอบตามตรงแต่เสนอให้โบคุเรียกพวกเธอด้วยคู่ตรงข้ามต่างๆ เช่น ขึ้น-ลง หรือ ชาย-ขวา กระทั่งในที่สุดเมื่อทั้งคู่หาเสื้อวอร์มหมายเลข 208 และ 209 มาใส่ โบคุจึงใช้หมายเลขบนอกเสื้อในการแยกแยะคู่แฝด

มุสิกมาจากครอบครัวฐานะร่ำรวย เขาพักในคอนโดมิเนียมหรูหราที่ทางบ้านจัดหาไว้ให้ มุสิกตัดสินใจเลิกเรียนมหาวิทยาลัยกลางคันและมักใช้เวลาว่างไปในการจับปลับตอนกลางวันหรืออาบน้ำแดดบนคาเฟ่ การกระทำดังกล่าวทำให้โบคุเปรียบเทียบมุสิกปล่อยให้เวลาไหลผ่านร่างของเขาไปราวกับสายน้ำ นอกจากโบคุแล้ว มุสิกก็ไม่ได้คบหาสนิทสนมกับใครอื่นนอกจากเจ เจ้าของบาร์เหล้าชาวจีน ในยามที่ออกนอกบ้าน มุสิกมักจะมานั่งทอดอารมณ์ในบาร์ของเจและสนทนากับเจ้าของร้านด้วยเรื่องต่างๆ ชีวิตของทั้งมุสิกและ โบคุดำเนินไปเช่นนี้จนกระทั่งเกิดจุดหักเห ในที่สุดมุสิกตัดสินใจออกเดินทางไปเรื่อยๆ เขากล่าวลากับเจแต่ไม่เอ่ยอะไรกับ โบคุ ส่วน โบคุก็หมกมุ่นอยู่กับการเล่นพินบอล เขาใกล้ชิดกับเครื่องจักรจนกระทั่งรู้สึกว่ามันสามารถพูดคุยได้ตอบกับเขาได้ แต่แล้ววันหนึ่งตู้พินบอลรุ่น “ซานอวกาศ” ที่โบคุหลงใหลนั้นก็หายไปพร้อมกับศูนย์เกมส์ การออกเดินทางตามหาตู้พินบอลจึงเริ่มต้นขึ้น โบคุตามรอยไปจนกระทั่งพบมันในสุสานตู้พินบอลแห่งหนึ่ง เขาสนทนากับมันราวกับเป็นเพื่อนเก่าที่ห่างเหินกันไปนาน แต่ถึงที่สุดแล้วเขาก็ไม่สามารถนำมันกลับมาได้ เรื่องราวจบลงท่ามกลางบรรยากาศของการปราศจากอัน

ว่างเปล่า เนื่องจาก โบกุ ไม่เพียงแต่สูญเสียมุสิกและตู้พินบอลที่เขารัก ไปเท่านั้น แม้แต่สาวฝาแฝดเอง ก็เลือกเดินจากเขาไปด้วยเช่นกัน

1.2 *Hard-Boiled Wonderland and the End of the World* (1985)

“วาตาคิ” ตัวเอกของเรื่องเป็นแคลคูลัสเท็กในองค์กรซึ่งมีชื่อเรียกว่าซิสเต็ม (System) องค์กรแห่งนี้มีหน้าที่นำเอาข้อมูลมีค่าต่างๆ ไปเข้ารหัสเพื่อป้องกันการถูกโจรกรรม วิธีการเข้ารหัสทำได้โดยให้แคลคูลัสเท็กอ่านข้อมูลเพื่อทำการสับคละในสมอง ก่อนที่จะแปลงออกมาเป็นรหัสซึ่งไม่มีใครเข้าใจได้ ส่วนอีกด้านหนึ่งคือกลุ่มที่เรียกตัวเองว่าแฟกตอรี (Factory) หน่วยงานนี้ฝึกฝน เซมิโอเท็กผู้ทำหน้าที่โจรกรรมและถอดรหัสข้อมูล เรื่องเริ่มต้นขึ้นเมื่อวาตาคิ ถูกว่าจ้างจากชายลึกลับผู้หนึ่งให้ไปทำการเข้ารหัสข้อมูลบางอย่าง ต่อมาจึงได้ทราบความจริงว่า ชายนิรนามผู้นั้นคือนักวิทยาศาสตร์ซึ่งเคยทำงานให้กับซิสเต็ม และเป็นผูริเริ่มการทดลองติดตั้ง วงจรในสมองของแคลคูลัสเท็ก การทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาทางเข้ารหัสที่มีประสิทธิภาพ สูงสุด วาตาคิคือหนึ่งในจำนวน แคลคูลัสเท็กที่ถูกนำตัวไปทดลอง และเนื่องจากสาเหตุบางอย่าง ที่ไม่ทราบแน่ชัด แคลคูลัสเท็กทั้งหมดเสียชีวิตหลังจากการทดลอง มีเพียงวาตาคิเท่านั้นที่ยังมีชีวิต ศาสตราจารย์สติเฟื่องนำตัวเขาไปยังห้องทดลองใต้ดินและจ้างให้สับคละข้อมูลเพื่อหาสาเหตุของการรอดชีวิต และได้ทราบว่า เป็นเพราะสมองของวาตาคิได้สร้างวงจรภูมิต้านทานขึ้นมาอีกชุดหนึ่ง ซึ่งเมื่อวงจรทั้งคู่ต่อเชื่อมกัน โดยสมบูรณ์ วาตาคิก็จะหลุดเข้าไปอาศัยอยู่ใน โลกภูมิต้านทานที่จิตสำนึกของเขาสร้างขึ้นมาเองตลอดกาล

เมื่อหลุดเข้าไปใน โลกแห่งจิตไร้สำนึก วาตาคิก็แปรสภาพเป็น โบกุผู้ไม่สามารถจำสิ่งต่างๆเกี่ยวกับ โลกความจริงที่เขาจากมาได้เลยแม้แต่น้อย เขาก้าวเข้าสู่ดินแดนที่เรียกว่า “มหานคร” และต้องยอมรับกฎเกณฑ์อันแปลกประหลาดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการตัดเงาออกจากร่าง หรือการรับหน้าที่เป็นนักอ่านฝันซึ่งหมายถึงต้องทำลายดวงตาของคนด้วย ความสงบสุขของมหานครทำให้โบคุเริ่มคิดที่จะใช้ชีวิตอยู่ในนั้นตลอดไป แต่เงาของเขาก็เตือนสติว่า ความสมบูรณ์แบบของมหานครเกิดขึ้นอย่างผิดธรรมชาติ ชาวเมืองไม่แก่งแย่งชิงดีหรือทำสิ่งชั่วร้ายต่อกัน เนื่องจากพวกเขาปราศจากความรู้สึก เศษเสี้ยวความทรงจำของแต่ละคนปลิวกระจัดกระจายในอากาศซึ่งเหล่ายูนิคอร์นต้องคุ้ยเขี่ยเข้าไปและแบกรับไว้จนกว่าจะตายลง บุคคลที่ยังคงมี “จิต” หลงเหลือจะต้องถูกขับไล่ออกไปอยู่ในป่า เหล่านี้ล้วนเป็นการกันสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ออกไปเพื่อสร้างความสมบูรณ์แบบให้กับมหานครทั้งสิ้น โบกุตัดสินใจพาเงาออกจากที่คุมขังเพื่อส่งอีกฝ่าย กลับไปยัง โลกความจริงเพียงผู้เดียว ส่วนตัวเขาเลือกที่จะอาศัยอยู่ในมหานครต่อไปด้วยข้ออ้างที่ว่า โบกุต้องรับผิดชอบต่อโลกที่เกิดขึ้นและเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขาเอง

1.3 *Norwegian Wood* (1987)

โทรุ วาดานาเบ นักศึกษามหาวิทยาลัยมีความหลังผูกพันอยู่กับบุคคลคู่หนึ่ง และอดีตนั้นส่งผลกระทบต่อมาถึงชีวิตในปัจจุบันของเขา นาโอ โกะและคิซูกิเป็นเพื่อนสมัยมัธยมปลายของโทรุและทั้งคู่เป็นคู่รักกัน ทั้งสามมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอจนกระทั่งคิซูกิฆ่าตัวตายไปอย่างไร้สาเหตุ หลังจากเหตุการณ์สะเทือนใจเกิดขึ้น โทรุก็ย้ายไปเรียนที่มหาวิทยาลัยและไม่ได้ข่าวคราวของนาโอ โกะอีกเลยจนกระทั่งเขาได้พบเธอโดยบังเอิญอีกครั้งในโตเกียว ทั้งคู่เริ่มสานสัมพันธ์ขึ้นมาอีกครั้งโดยปราศจากคิซูกิ และโทรุก็ค้นพบว่าตัวเองหลงรักนาโอ โกะตั้งแต่ในตอนที่คิซูกิยังไม่ตาย ในขณะที่เดียวกันที่มหาวิทยาลัย โทรุก็ได้รู้จักกับมิโคริผู้ดูเหมือนจะเปิดเผยและเข้าถึงได้ง่ายกว่านาโอ โกะ ทั้งคู่เริ่มสนิทสนมและความสัมพันธ์มีแนวโน้มจะพัฒนาไปในเชิงคู่สาว แต่แล้วในวันเกิดของนาโอ โกะ โทรุได้รับเชิญไปที่ห้องของเธอและจบลงด้วยการมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง เช้าวันรุ่งขึ้นนาโอ โกะได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยและย้ายไปจากโตเกียวโดยไม่ทิ้งคำอธิบายใดๆไว้ให้ การกระทำของนาโอ โกะทำให้โทรุสับสนและเจ็บปวด เขาพยายามเขียนจดหมายหาเธอแต่ก็ไม่เคยได้รับคำตอบ จนกระทั่งวันหนึ่งนาโอ โกะตัดสินใจตอบจดหมายของเขาและบอกว่าเธออาศัยอยู่ในสถานบำบัดจิตแห่งหนึ่ง โทรุไปเยี่ยมนาโอ โกะบ่อยครั้งและค่อยๆเรียนรู้เกี่ยวกับความคิดปกติกี่ทรมานนาโอ โกะมากขึ้นทีละน้อย นาโอ โกะสารภาพว่าเธอไม่เคยมีสัมพันธ์กับคิซูกิเนื่องจากเธอไม่สามารถมีอารมณ์ตอบสนองทางเพศกับใครได้ เหตุการณ์ในคืนวันเกิดระหว่างเธอกับโทรุ นั้น ถือได้ว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับนาโอ โกะ ระหว่างที่นาโอ โกะอยู่ในสถานบำบัดจิต โทรุก็ค่อยๆสานความสัมพันธ์กับมิโคริจนกระทั่งเธอสารภาพความรู้สึกกับเขา โทรุตระหนักว่าเขาเองก็รักมิโคริแต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถตัดนาโอ โกะออกไปจากใจได้ ระหว่างที่สับสนอยู่กับการเลือกระหว่างผู้หญิงธรรมดาที่สามารถให้ความสุขแก่เขาได้กับผู้หญิงที่เป็นอดีตฝังใจและยากจะลืมเลือน โทรุก็ได้ทราบข่าวการฆ่าตัวตายของนาโอ โกะ เขาตัดสินใจละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งมิโคริและออกเดินทางไปอย่างไร้จุดหมาย โทรุอ่อนแ่และกินนอนเหมือนคนจรจัดอยู่ระยะหนึ่งจนกระทั่งรู้สึกตัวและตัดสินใจโทรหามิโคริ เรื่องจบลงอย่างคลุมเครือท่ามกลางความสับสนมีคณของโทรุผู้ไม่สามารถตอบมิโคริได้ว่าตัวเองอยู่บนส่วนไหนของโลก

1.4 *Dance Dance Dance* (1988)

เมื่อกึกกัหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยหลังจากการตามหาสุนัขหรือ "The Rat" ใน *A Wild Sheep Chase* ความเป็นไปหลังจากนั้นปรากฏใน *Dance Dance Dance* ซึ่งเน้นไปที่การติดตามหากิจกรรมของโบคุ หลังจากได้ยินเสียงของเธอร้องเรียกหาในความฝัน โบคุก็กลับไปยังโรงแรม

โลมาเก่าอันเป็นสถานที่ซึ่งเขาได้พบเธอเป็นครั้งสุดท้าย แต่แล้วโบคุก็ต้องประหลาดใจเมื่อโรงแรม โลมาเก่าที่แสนจะหอมช่อได้เปลี่ยนไปเป็น โรงแรมระดับห้าดาวขนาดใหญ่โดยใช้ชื่อ โรงแรมโลมา เช่นเดิม โบคุพยายามสืบหาความจริงจนกระทั่งได้รู้จักกับยูมิโยชิพนักงานต้อนรับของ โรงแรม และ สาวน้อยหน้าหวานวัยสิบสองขวบนามยูกิซึ่งเขาต้องเข้าไปดูแล โดยไม่ได้ตั้งใจ ต่อมาโบคุได้พบว่า แท้จริงแล้ว โรงแรมโลมาเก่าไม่ได้หายไปไหน หากแต่แอบแฝงเป็นส่วนหนึ่งของ โรงแรมโลมาใหม่ นั่นเอง เมื่อลึฟต์จอดยังชั้นสิบหกซึ่งไม่มีในแผนผังของ โรงแรมโบคุก็จะ ได้พบกับ โรงแรมโลมาเก่า และมนุษย์แกะผู้ซึ่งคอยแนะนำว่าเขาจะต้องทำอย่างไรต่อไปในการออกตามหาทากิ

ระหว่างออกค้นหา โบคุยังได้พบกับ โงะทันคะเพื่อนเก่าของเขาที่เป็นนักแสดงชื่อดัง ตัวเอกได้ทราบร่องรอยของทากิจาก โงะทันคะเนื่องจากทั้งคู่ได้แสดงในภาพยนตร์ด้วยกัน หลังจาก ได้สารภาพความจริงอันน่ากลัวให้โบคุฟังว่าเขาเองเป็นผู้ลงมือฆ่าทากิ โงะทันคะก็ฆ่าตัวตาย ทิ้งให้ โบคุสับสนงุนงงอยู่กับสถานการณ์รอบด้าน เมื่อโบคุได้รับรางวัลจากมากิบุตรพ่อของยูกิเป็นตั๋ว เครื่องบินสองที่นั่ง ไปยังฮาวาย โบคุก็พาเด็กสาวไปที่นั่นเพื่อพักผ่อน แต่แล้วเย็นวันหนึ่งในขณะที่ กำลังขับรถชมเมือง โบคุก็เห็นทากิเดินอยู่ริมทางเท้าในฮาวาย แม้จะดูเหมือนเป็นไปไม่ได้แต่เขาก็ ตัดสินใจทิ้งรถและยูกิไว้และออกตามหาหญิงสาวผู้นั้น ไปทันที จนกระทั่งมาถึงห้องเก่าห้องหนึ่งที่มี โครงกระดูกขาวโพลนหกลศพนอนเรียงรายอยู่ โบคุรู้สึกเหมือนคนกำลังตกอยู่ในภวังค์แห่งความฝัน และยิ่งงุนงงมากยิ่งขึ้นเมื่อทากิปรากฏตัวขึ้นต่อหน้า ทากิบอกว่าเธอได้ตายไปแล้วและจะไม่มีวันกลับมา ได้อีก ขอให้โบคุเลิกตามหาเธอเสีย ยิ่งไปกว่านั้นแท้จริงแล้วทากิไม่ได้เป็นปัจเจกบุคคลที่มีตัวตน หากแต่เป็น “เงา” ของโบคุเท่านั้น เมื่อทราบความจริงทั้งหมด โบคุก็กลับไปยังโรงแรมโลมาใหม่ ณ ที่นั่นเขาได้สานสัมพันธ์กับยูมิโยชิผู้ซึ่งเป็นหญิงที่มีเลือดเนื้อและทำให้โบคุรู้สึกว่าเขาคือเชื่อมกับ สังคมอีกครั้ง

1.5 *South of the Border, West of the Sun* (1992)

ฮาจิเมะ ชายหนุ่มวัยกลางสามสิบผู้ประสบความสำเร็จในทุกๆด้านของชีวิต เขามี ภรรยา มีลูกสาวที่น่ารักสองคน และยังเป็นเจ้าของกิจการแจ๊สคลับหลายแห่งที่กำลังก้าวหน้าอย่าง รวดเร็ว แต่ถึงกระนั้นฮาจิเมะก็ยังรู้สึกว่าเขามีความกลวงเปล่าภายในที่ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จ สักเพียงไรก็ยังไม่อาจเติมเต็มความขาดพร่องที่ไม่อาจอธิบายนี้ได้ จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้พบกับ ชิมาโมโตะ ผู้เป็นทั้งเพื่อนและคนรักในวัยเด็ก

ในตอนที่ยังเป็นเด็กชาย ฮาจิเมะมักจะรู้สึกเสมอว่าเขาแปลกแยกจากผู้อื่น สาเหตุ เกิดจากการที่เขาเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว แตกต่างจากเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกันที่ส่วนใหญ่

มักจะมีลูกสองคน ฮาจิเมะสนิทสนมกับชิมาโมโตะได้รวดเร็วกว่าคนอื่นเนื่องจากเธอก็มีความแปลกแยกเช่นเดียวกัน และเมื่อเทียบกับเขาแล้วก็ดูเหมือนว่าชาติพิการของชิมาโมโตะจะทำให้ปมด้อยเรื่องการเป็นลูกคนเดียวของฮาจิเมะสิ้นความสำคัญลงไป ทั้งคู่อยู่ในโลกเฉพาะตัวที่มีเพียงกันและกันเท่านั้นจนกระทั่งฮาจิเมะต้องย้ายไป นับจากนั้นเขาก็ไม่ได้ข่าวจากชิมาโมโตะอีกเลย

เวลาผ่านไปจนกระทั่งฮาจิเมะกลายเป็นชายวัยกลางคน เขาได้พบกับชิมาโมโตะอีกครั้งเมื่อเธอก้าวเข้ามาในบาร์ของเขาในคืนที่เต็มไปด้วยสายฝนคืนหนึ่ง เธออ้างว่าเห็นบาร์ของเขาในหนังสือจึงลงมาดู นับจากนั้นทั้งคู่ก็มีโอกาสสานความสัมพันธ์ที่ห่างเหินไปนานกว่ายี่สิบปี ฮาจิเมะไม่ทราบที่อยู่ของชิมาโมโตะ และผู้ที่ปมฝังใจติดต่อเข้ามาหา มักจะเป็นชิมาโมโตะเสมอ เมื่อคบกันได้สักระยะหนึ่ง ฮาจิเมะก็เริ่มตระหนักว่าผู้ที่จะสามารถเติมเต็มความกลวงเปล่าในใจของเขาได้คือชิมาโมโตะ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจจะทิ้งทุกอย่างทุกอย่างเพื่อไปอยู่กับเธอ ทั้งสองหนีไปยังกระท่อมบนเขาในฮาโกเนะและมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งต่อกัน ฮาจิเมะตื่นขึ้นในตอนเช้าเพียงเพื่อจะพบว่าชิมาโมโตะได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยโดยไม่มีทิ้งไว้แม้แต่รอยเท้าบนพื้นดิน ท่ามกลางความผิดหวัง ฮาจิเมะกลับมายังโตเกียวด้วยความรู้สึกหมกมุ่นตายอดอยาก แต่ในที่สุดก็หวนคิดได้ว่าเขาจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่และประคับประคองครอบครัวของคนไม่ให้ต้องล่มสลายไปพร้อมกับความหวังของเขาด้วย เรื่องจบลงที่ฮาจิเมะกลับมาใช้ชีวิตตามเดิม และการหายไปอย่างไร้แวของชิมาโมโตะก็ทำให้ดูราวกับว่าเธอไม่เคยมีตัวตนอยู่เลยแม้แต่น้อย

1.6 *The Wind-up Bird Chronicle* (1997)

เช้าวันหนึ่ง โทรุ โอกาตะชายหนุ่มวัยสามสิบกำลังทำสปาเกิดติดอยู่ในครัว แต่แล้วก็มิโทรศัพท์จากหญิงลึกลับผู้โทรเข้ามาขอเวลาเขาเพียงสิบนาทีเพื่อ “เรียนรู้อะไรสักอย่าง” ซึ่งกันและกัน เมื่อบทสนทนาเริ่มมีแนวโน้มจะหันเข้าสู่เรื่องทางเพศ โทรุจึงตัดบทและได้รับโทรศัพท์จากคูมิโกะภรรยาของเขา เธอขอร้องให้โทรุออกตามหาแมวของทั้งคู่ที่หายออกจากบ้านไปอย่างไร้ร่องรอย เขาจึงไปยังตรอกหลังบ้านซึ่งแมวส่วนใหญ่มักจะไปที่นั่น โทรุได้พบกับเมย์ คาซาฮารา เด็กสาววัยรุ่นผู้เสนอให้เขานั่งเฝ้าคูแมวในบริเวณสวนหลังบ้านของเธอ ใกล้กับบ้านของเด็กสาวคือบ้านร้างหลังหนึ่งที่เล่าลือกันว่าเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ในบ้านหลังนั้นมีบ่อน้ำเก่าซึ่งยังไม่ถูกกลบฝังตัวอยู่ โทรุนั่งเฝ้าอยู่ทั้งวันแต่ก็ไม่พบร่องรอยของแมว

คูมิโกะออกไปทำงานตอนเช้าตามปกติ แต่แล้วเธอก็ไม่กลับมาบ้านอีกเลย โทรุออกตามหาภรรยาของเขาและพยายามจะหาสาเหตุของการหายตัวไปของเธอ เขาติดต่อ โนโบรุ วาตะยะผู้เป็นที่ชายของคูมิโกะก่อนที่จะได้รับคำตอบว่าคูมิโกะต้องการหายขาดจากเขาให้เร็วที่สุด

เนื่องจากเธอมีคนอื่น โทรู ไม่เชื่อข้ออ้างนั้นและพยายามหาสาเหตุที่แท้จริงต่อไป ระหว่างนั้นเขาได้พบกับมัลดา คาโน และครีตา คาโน สองพี่น้องผู้มีพลังมหัศจรรย์ แต่ดูเหมือนว่าครีตา คาโนจะสนิทสนมกับโทรูมากกว่า เขาได้ทราบจากปากของเธอว่าโนโบรุ วาดายะมีพลังชั่วร้ายบางอย่างที่สามารถดึงเอาอัตลักษณ์ภายในของผู้อื่นออกมา และทิ้งให้บุคคลนั้นทรمانอยู่กับความรู้สึกกลวงเปล่า ครีตา คาโน คือหนึ่งในจำนวนเหยื่อของเขา โทรูมั่นใจว่าโนโบรุ วาดายะต้องเป็นผู้ที่กั้นเขาออกจากคูมิโกะและทำให้เธอไม่สามารถกลับมาหาเขาได้

อีกบุคคลหนึ่งที่โทรู ได้รู้จักคือ นายพลนามิยะ ทหารที่รอดชีวิตจากสงครามแมนจูเรีย นายพลชราผู้นี้ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับความโหดร้ายของสงครามให้โทรูฟังอย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการแล่นถังคน ในขณะที่ยังมีชีวิตเนื่องจากอีกฝ่ายไม่ยอมเปิดเผยความลับ หรือการใช้ชีวิตอยู่ในค่ายกรรมกรในไซบีเรีย โทรู ได้สัมผัสกับด้านมืดของประวัติศาสตร์ที่กลับมามีชีวิตอีกครั้งในเรื่องเล่าของท่านนายพลนั่นเอง ในยามที่เขารู้สึกสับสน โทรูจะไปยังบ้านร้างและปีนลงไปใบบ่อน้ำเก่าเพื่อนั่งครุ่นคิดเรื่องต่างๆอยู่คนเดียว มีครั้งหนึ่งที่เมย์ คาซาสารา ชิงเขาไว้ในบ่อน้ำ และโทรูได้เดินทางผ่านเข้าไปในผนังเพื่อไปยังโลกคู่ขนานอีกใบหนึ่ง ในโลกใบนั้นเขาได้พบกับโรงแรมซึ่งมีทางเดินคดเคี้ยวไม่รู้จบราวกับเขาวงกต และได้พบกับบริกรที่เดินถือถาดไปยังห้องหมายเลข 208 เมื่อโทรูกลับมายังบ่อน้ำแห่งอีกครั้งและขึ้นมาบนพื้นดิน เขาพบว่าการเดินทางผ่านกำแพงของบ่อน้ำได้ทิ้งปานตีแดงไว้บนใบหน้าซึ่งไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็ลบไม่ออก

บ่ายวันหนึ่งในขณะที่โทรูกำลังนั่งปล่อยอารมณ์ในสวนสาธารณะใจกลางย่านการค้า เขาก็ได้พบกับหญิงวัยกลางคนผู้ชวนเขาไปทำธุรกิจด้วย ภายหลังจากโทรูจึงทราบว่าเธอคือนัตเม็ก อคาซากะ หญิงผู้มีพลังพิเศษในการรักษาโลกประหลาดให้กับสตรีในวงสังคมชั้นสูงทั้งหลาย เมื่อพบว่าไม่สามารถรักษาลูกค้าได้อีกต่อไป เธอจึงได้เลือกโทรูมาทำหน้าที่แทน นัตเม็กอาศัยอยู่กับลูกชายคนเดียวผู้มีนามว่าชินนามอน ชินนามอนเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาสะอาดสะอ้านแต่เขาไม่สามารถพูดได้ งานของโทรูคือการนั่งนิ่งๆอยู่ในความมืดและปล่อยให้ “ผู้ป่วย” ทั้งหลายเข้ามาเลียปานบนใบหน้าของเขา นัตเม็กได้จัดการซื้อบ้านร้างหลังนั้นเพื่อให้โทรูรับลูกค้าและเมื่อมีเวลาว่างตัวเขาเองก็สามารถปีนลงไปใบบ่อน้ำเก่าได้ด้วย ไม่นานต่อมาโทรูก็ได้อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับบิดาของนัตเม็กผู้เป็นสัตวแพทย์และประจำการอยู่ในแมนจูเรียช่วงที่เกิดสงคราม ชินนามอนฟังมาจากนัตเม็กอีกทอดหนึ่งและบันทึกไว้ในชุดเอกสารชื่อ “The Wind-Up Bird Chronicle” โทรูลึกลอบเข้าไปเปิดคอมพิวเตอร์และอ่านเรื่องราวต่างๆ เขาได้พบกับการสังหารหมู่สัตว์ต่างๆซึ่งเป็นไปอย่างทุลักทุเลเพราะขาดอาวุธและขาดกำลังคน และการประหารนัคโทษชาวจีนด้วยไม้เบสบอล รวมทั้งความมหัศจรรย์ของเสียงนกไขลานที่เมื่อคังขึ้นจะทำให้ผู้ฟังสามารถเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้

ไม่นานนักโทรุก็ได้พบกับอุซิกาวะ ตัวแทนของโนโบรุ วาตาระที่มาเพื่อขอให้เขาเซ็นเอกสารการหย่า แต่อย่างไรก็ตาม อุซิกาวะก็จัดการให้โทรุสนทนากับคุมิโกะผ่านทางคอมพิวเตอร์ เธอบอกโทรุว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งคู่ไม่สามารถกลับไปเป็นเช่นเดิมได้อีกและไม่ทิ้งคำอธิบายใดๆไว้ให้ โทรุรู้สึกปวดร้าวสับสนจนกระทั่งต้องลงไปยังบ่อน้ำเก่าอีกครั้ง เขาได้เดินทางไปยังโลกคู่ขนานและพบว่าตนเองอยู่ในโรงแรมเดิม จอมอนิเตอร์ของโรงแรมกำลังถ่ายทอดสดข่าวการฆาตกรรมโนโบรุ วาตาระ ผู้เป็นทั้งนักการเมืองชื่อดังและพี่เขยของโทรุเอง คนร้ายได้ใช้ไม้เบสบอลฟาดไปที่ศีรษะของวาตาระและหลบหนีออกมา ผู้คนในห้องโถงต่างพากันหันมามองโทรุและกล่าวหาว่าเขาเป็นคนร้าย โทรุหลบหนีจนกระทั่งใกล้จะจมนมจึงได้พบกับชายไร้หน้าที่พาเขาออกจากฝูงคนไปได้

แต่ความสับสนวุ่นวายในโลกคู่ขนานก็ยังไม่จบลงเพียงเท่านั้นเพราะในเวลาต่อมาโทรุได้มีโอกาสเข้าไปในห้องหมายเลข 208 และพบกับหญิงสาวลึกลับที่อาจจะเป็นทั้งหญิงสาวทางโทรศัพท์หรือตัวคุมิโกะเอง โทรุตระหนักว่าหญิงสาวท่ามกลางความมืดผู้นี้มีความเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับคุมิโกะ ซึ่งถ้าเขาสามารถพาเธอออกไปจากห้องนี้ได้ก็หมายความว่าคุมิโกะจะสามารถกลับมาหาเขาได้อีกครั้งได้เช่นกัน หญิงสาวลึกลับเสนอให้โทรุทายชื่อของเธอและเขาเรียกเธอว่าคุมิโกะ แต่ชื่อนั้นก็ไม่สามารถทำให้หญิงลึกลับจดจำตัวตนของเธอได้อีกแล้ว ไม่เพียงเท่านั้น โทรุยังต้องต่อสู้กับชายผู้หนึ่งท่ามกลางความมืดในห้อง 208 อีกด้วย

เมื่อกลับมายังโลกความจริงอีกครั้ง โทรุพบว่าโนโบรุ วาตาระตัวจริงนั้นก็ได้อายลงไปด้วย เขาล้มลงหมดสติอย่างไรสาเหตุหลังจากงานเลี้ยงหลังการปราศรัย คุมิโกะเขียนจดหมายมาหาเขาเพื่อสารภาพความจริงทุกอย่าง แท้จริงแล้วเธอก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ถูกพี่ชายของตัวเองดึงเอาอัตลักษณ์ออกมา คุมิโกะพยายามเยียวยาตัวเองด้วยการหลบหนีกับชายหลายคนแม้เมื่อหลังจากแต่งงานแล้ว แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จเธอจึงตัดสินใจจากโทรุมา ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังลงมือฆ่าโนโบรุ วาตาระด้วยการยิงสายเคเบิลพุ่งเข้าจากตัวเขาอีกด้วย เธอตัดสินใจมอบตัวกับตำรวจและไม่ขอให้โทรุคอยเธออีกต่อไป แต่ถึงแม้จะทราบความจริงเช่นนั้น โทรุก็รอคอยคุมิโกะด้วยความหวังว่าจะสามารถกลับมาใช้ชีวิตร่วมกันได้อีก

2. สหบทภายนอก

2.1 *The Symposium*

โซเครตีส (Socrates) เดินทางไปยังบ้านของอะกาธอน (Agathon) เพื่อร่วมงานเลี้ยงเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสที่เจ้าของบ้านได้รับรางวัลชนะเลิศการแต่งบทละคร โศกนาฏกรรม ระหว่างทางเขาได้พบกับอะริสโตเดมัส (Aristodemus) และเชิญให้ไปร่วมงานด้วยกันแต่ทั้งสองก็ได้ไปถึงในขณะที่แขกคนอื่นๆ ได้รับประทานอาหารไปกว่าครึ่งแล้ว หนึ่งในจำนวนแขกคือหมอเอริซิมาคัส (Eryximachus) นำเสนอว่าแทนที่จะหาความสำราญจากเหล้า คนตรี หรือนางรำ ก็ควรเปลี่ยนมาเป็นการพูดคุยกันจะดีกว่า หัวข้อที่จะนำมาเป็นประเด็นหลักของบทสนทนานั้นคือเรื่องของความรัก เนื่องจากความรักเป็นเทพเจ้าที่ทรงอิทธิพลเหนือมนุษย์มากที่สุดแต่เรากลักรู้เรื่องราวเกี่ยวกับความรักน้อยที่สุด แขกอื่นๆ ในที่นั้นประกอบไปด้วยเฟดรัส (Phaedrus) ผู้เป็นปราชญ์ทางด้านวรรณศิลป์ เพาเซนิอัส (Pausanias) คนรักของ อะกาธอน และเออะริสโตเฟเนส (Aristophanes) กวีทางด้านสุขนาฏกรรม ในระหว่างที่โซเครตีส กำลังกล่าวสรุปนั้นก็ยังมีเสียงโวยวายมาจากด้านนอก ผู้ที่มาใหม่คืออัลสิบิเดส (Alcibiades) คนรักของโซเครตีสซึ่งมาพร้อมกับกลุ่มชายขี้เมาอีกสองสามคน แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี บรรดาแขกชักชวนให้อัลสิบิเดสกล่าวถึงความรักบ้างซึ่งเขาก็ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ อัลสิบิเดสกล่าวสรรเสริญโซเครตีสและเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาทั้งสอง เมื่อการสนทนาจบลงแขกทั้งหมดพากันเข้าไปในตัวบ้านและดื่มกินกันอย่างเพลิดเพลินจนกระทั่งบางส่วนเมาหลับไปและบางคนกลับบ้านของตน อะริสโตเดมัสตื่นขึ้นในตอนเช้าพบว่าเหลือเพียงอะกาธอนเออะริสโตเฟเนสและโซเครตีส เท่านั้นที่ยังคงดื่มและคุยกันอยู่ แต่ไม่นานหลังจากนั้นอะกาธอนและเออะริสโตเฟเนสก็ทนฤทธิ์สุราไม่ไหวกลับไปอีกเช่นกัน อะริสโตเดมัสกลับบ้านพร้อมกับโซเครตีสผู้ซึ่งยังคงแจ่มใสและมีสติสมบูรณ์ราวกับว่าคืนอันยาวนาน ไม่สามารถทำให้เขาเหนื่อยล้าได้เลยแม้แต่น้อย

เพลโต (Plato) ได้แฝงปรัชญาเกี่ยวกับความรักในรูปแบบต่างๆ ไว้ในสุนทรพจน์ของตัวละครแต่ละตัว สำหรับเฟดรัสแล้ว ความรักคือเทพเจ้าที่มีอาวุโสสูงสุดในหมู่เทพ ความรักคือปัจจัยสำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดความรักเมตตาเยอทะยานในการสร้างคุณงามความดี และพร้อมกันนั้นก็กระตุ้นให้เกิดความละอายเมื่อต้องกระทำเรื่องเลื่องเลียม เนื่องจากผู้ที่ตกอยู่ในห้วงรักมักจะเกรงว่าเรื่องเลวร้ายของตนจะล่วงรู้ไปถึงบุคคลที่ตนรัก เฟดรัสเชื่อว่าหากกองทัพเต็มไปด้วยนายทหารที่เป็นคู่รักกันแล้ว กองทัพนั้นก็จะมีชัยชนะใหญ่เกรียงไกรและไม่มีใครสามารถเอาชนะได้ เนื่องจากพวกเขาข่มขืนหยัดต่อคู่แข่งข้างอีกฝ่ายอย่างไม่คิดชีวิตและไม่มีทางละทิ้งคู่ของตนไปได้

ผู้ที่กล่าวสุนทรพจน์ต่อจาก เฟครัสคือเพาเซนนิอัส เขาได้จำแนกเทพีแห่งความรัก ออกเป็นสองภาคคือ ภาคที่ยังคงข้องเกี่ยวกับความรักสามัญหรือ Common Aphrodite และภาคที่ เชื่อมโยงกับความรักชั้นสูงกว่านั้นหรือ Heavenly Aphrodite ความรักสามัญนั้นมักจะเป็นอาการลุ่ม หลงในความสวยงามทางกายซึ่งหาได้ทั่วไปในตัวของหญิงสาวหรือเด็กหนุ่ม และไม่สนใจว่า คุณสมบัติภายในของบุคคลนั้นจะเป็นอย่างไร ความรักสามัญปรารถนาเพียงการตอบสนองทางกาย เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ความลุ่มหลงในลักษณะดังกล่าวจึงเกิดขึ้นได้ง่ายและส่งผลให้บุคคลทำได้ทุก วิธีทางเพื่อครอบครองคนที่ตนรัก ส่วนความรักชั้นสูงตามแบบ Heavenly Aphrodite คือความ ปรารถนาที่จะผูกพันกับใครสักคน ไปจนชั่วชีวิต อีกทั้งบุคคลนั้นยังต้องประกอบไปด้วยคุณงาม ความดีที่น่ายกย่อง ความรักประเภทนี้มุ่งมองที่คุณสมบัติภายในมากกว่ารูปร่างภายนอก จึงทำให้ เดิบโตได้ช้าแต่คงอยู่ยั่งยืนนานมากกว่าความรักแบบแรก นอกจากนี้ เพาเซนนิอัสยังเชื่อว่าความรักใน ตัวของมันเองนั้น ไม่มีถูก ไม่มีผิด หากแต่วิธีการที่มนุษย์รักและแสดงออกซึ่งความรักนั่นเองที่ทำให้ เกิดผลดีและผลร้ายขึ้น

เอริสึมาคุสกล่าวต่อจากเพาเซนนิอัสว่า ความรักสำหรับเขาถือการสร้างความสุข ระหว่างชั่วครู่ต่าง ๆ เนื่องจากเขาเป็นหมอลุงจึงคุ้นชินอยู่กับ โรคภัยนานาชนิดที่มีสาเหตุมาจาก ความไม่สมดุลของธาตุต่างๆภายในร่างกาย ยาที่ใช้รักษาทำหน้าที่เป็นเสมือนตัวกลางซึ่งคอยสร้าง “ความรัก” ให้เกิดขึ้นระหว่างธาตุตรงข้ามที่ไม่ลงรอยกันนั้นให้สามารถกลับมาอยู่ร่วมกัน ได้อย่าง สมดุลย์เช่นเดิม เขากล่าวว่าดนตรีก็เป็นศาสตร์อีกแขนงหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความรัก เนื่องจาก ท่วงทำนองที่ไพเราะทั้งหลายล้วนเกิดจากการนำเสียงสูงต่ำที่ไม่เข้ากันมาจัดวางให้สอดคล้องกัน จนเกิดเป็นจังหวะทั้งสิ้น

ถัดจากเอริสึมาคุสคือเออะริส โทพะเนสผู้เล่าถึงตำนานว่าด้วยสถานะดั้งเดิมของ มนุษย์ซึ่งแต่เดิมดำรงอยู่เป็นคู่ติดกัน ประกอบไปด้วยคู่ ชาย-ชาย ชาย-หญิง และ หญิง-หญิง ต่อมา มนุษย์เริ่มทำทนายอำนาจของเทพเจ้าจึงถูกลงโทษด้วยการตัดแบ่งร่างออกจากกัน นับแต่นั้นมานุษย์ ก็เกิดอาการฉวิลาอีกครั้งหนึ่งของคนที่ถูกตัดขาดไป สำหรับเออะริส โทพะเนสแล้ว ชายอาจจะรัก กับชายหรือหญิงอาจจะรักกับหญิงก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าอีกครั้งหนึ่งที่หายไปของแต่ละคนเป็นเพศอะไร แท้จริงแล้วความรักคือความรู้สึกฉวิลาหาร่างกายสมบูรณ์แบบที่คนเคยมีมาแต่เดิม และเพศสัมพันธ์มี ไว้เพื่อหลอมรวมร่างที่แยกขาดจากกัน ไปให้สามารถกลับมารวมกันได้ชั่วคราว

ความรักสำหรับอะการ์ธอนคือเทพเจ้าผู้ทรงความอ่อนเยาว์อยู่เสมอและจะเลือกสถิต อยู่นในที่ที่อ่อนนุ่มและสวยงามเท่านั้น กลายเป็นเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดเราจึงมักจะตกหลุมรักสิ่งที่ สวยงามและคนใจแข็งมักจะตกหลุมรัก ได้ยาก เนื่องจากความรักเต็มเปี่ยมไปด้วยความดีและความ

งาม ดังนั้นวัตถุที่ตกเป็นเป้าของความรักจึงต้องดีและงามเช่นเดียวกัน ความรักช่วยเติมเต็มความรู้สึก แปลกแยกและทำให้เรารู้สึกผูกพันต่อเชื่อมกับผู้อื่น นอกจากนั้นความรักยังเป็นผู้สร้างสันติสุขและ ช่วยผ่อนคลายในยามที่เกิดความทุกข์อีกด้วย

โซเครตีส กล่าวสุนทรพจน์เป็นคนสุดท้าย เขาเลือกกล่าวถึงแนวคิดของไดโอติมา (Diotima) สตรีนางหนึ่งที่เขาเคยพบและถ่ายทอดปรัชญาเกี่ยวกับความรักที่น่าสนใจให้ฟัง สารสำคัญอยู่ที่ว่าความรักนั้นไม่ใช่เทพเจ้า หากแต่เป็นจิตวิญญาณชนิดหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคล ต้องการสร้างสิ่งที่ดีงามขึ้นมา โดยเฉพาะการให้กำเนิดชีวิตใหม่ซึ่งถือได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วย ให้มนุษย์รักษาความเป็นอมตะเอาไว้ เนื่องจากส่วนหนึ่งของบรรพบุรุษยังคงดำรงอยู่ในชีวิตของ ลูกหลาน บุรุษมีความรักต่อหญิงสาวก็เพราะต้องการให้กำเนิดทายาทซึ่งเป็นตัวแทนของเขา ทว่าก็ ยังมีความรักอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ได้มุ่งหวังการให้กำเนิดร่างกาย แต่หวังให้เกิดการพัฒนาทาง ปัญญาอันเป็นผลผลิตของความรักที่สูงส่งกว่าแบบแรก

ความรักก่อให้เกิดการพัฒนาทางปัญญาได้จากการแสวงหาความงาม โดยใน เบื้องต้น บุคคลที่ตกอยู่ในห้วงรักจะมุ่งชื่นชมความงามภายนอกอันสามารถสัมผัสได้ด้วยตา จากนั้น จึงจะมุ่งแสวงหาความงามที่เกิดจากศีลธรรมจรธา เมื่อผ่านขั้นที่สองบุคคลจะหันมาค้ำค้ำกับความ งามที่เกิดจากความรู้ และจากขั้นนี้เองบุคคลจึงจะเข้าสู่ “ความงามสมบูรณ์” (Absolute Beauty) อันมีที่มาจากความงามพร้อมทางจิตวิญญาณ

2.2 “In the Penal Colony”

นักเดินทางนิรนามเดินทางไปถึง “เคนลงทัณฑ์” และกำลังจะเข้าชมวิธีการ ประหารซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของดินแดนแห่งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งคอยชี้แจงการทำงานของเครื่อง ประหารรูปร่างประหลาดให้เขาฟังอย่างละเอียด พร้อมทั้งเตรียมจะสาธิต ให้อูตัวอย่างจาก สถานการณ์จริงอีกด้วย วิธีการลงทัณฑ์คือการนำนักโทษไปไว้ในเครื่องจักรซึ่งประกอบไปด้วยเข็ม สันขวานับร้อยๆ เล่ม เข็มเหล่านั้นทำหน้าที่สักข้อความคิดลงไปบนผิวหนังของนักโทษ เครื่องจะ ทำงานไม่หยุดเป็นเวลาสิบสองชั่วโมงเต็ม และเมื่อนักโทษทนความเจ็บปวดไม่ไหวจนตายลง ไป เครื่องจักรก็จะปล่อยศพให้ตกลงไปในหลุมที่จัดเตรียมไว้แล้ว

ก่อนการลงทัณฑ์จะเริ่มขึ้น เจ้าหน้าที่ได้ทำความถึงความภาคภูมิใจของตัวเองที่ ท่านผู้นำคนก่อน ได้ให้ความเอาใจใส่ต่อการประหารวิธีนี้อย่างเต็มที่ อีกทั้งผู้คนที่สนใจมาดูการ ประหารทุกครั้งไม่เคยขาด ทว่าในปัจจุบันท่านผู้นำคนใหม่กลับมองว่าเป็นความป่าเถื่อนและไม่

สนใจซ่อมแซมเครื่องประหารอีกต่อไป ประชาชนเองก็พลอยเชื่อตามท่านผู้นำไปด้วย สิ่งนี้สร้างความคับข้องใจให้กับเจ้าหน้าที่เป็นอย่างมาก เขาพยายามโน้มน้าวให้นักเดินทางช่วยนำไปเผยแพร่ต่อผู้อื่นว่าวิธีการประหารเช่นนี้แท้จริงแล้วเต็มไปด้วยข้อดีต่างๆมากมาย แต่นักเดินทางปฏิเสธทันทีที่นั่นเจ้าหน้าที่ก็ทำสิ่งไม่น่าเชื่อด้วยการปล่อยตัวนักโทษและผู้คุมไป ส่วนตัวเขาเองนอนลงได้ เข็ม่นับร้อยของเครื่องประหารและแสดงความเชื่อของคนด้วยการปล่อยให้เครื่องสักขีความลงบนเนื้อหนัง ท่ามกลางความไร้เหตุผลของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นักเดินทางหนีลงเรือและเดินทางออกทะเลไปโดยมีนักโทษและผู้คุมผู้เข้าร่วมเหตุการณ์แอบตามไปด้วยอย่างเงียบๆ

2.3 “Metamorphosis”

เกรเกอร์ แชมชา ตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่งและพบว่าตัวเองได้กลายเป็นแมลงปีกแข็งไปเสียแล้ว เกรเกอร์เป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวและเขาต้องทำงานอย่างหนักเพื่อหาเลี้ยงสมาชิกภายในบ้านอันประกอบไปด้วย พ่อผู้เคยประสบความล้มเหลวทางธุรกิจจึงทำให้ไม่คิดจะทำงานอีก ส่วนแม่และน้องสาวก็เป็นผู้หญิงที่ทำได้เฉพาะงานในบ้านเท่านั้น เมื่อเขากลายเป็นแมลงและไม่สามารถไปทำงานได้อีก ครอบครัวจึงจัดการขังเกรเกอร์ไว้ในห้องเพื่อไม่ให้ใครมาเห็น การกลายร่างของเขากลายเป็นข้อเท็จจริงที่น่าอัศจรรย์ซึ่งทุกคนภายในบ้านช่วยกันปกปิด ทั้งพ่อ แม่ และน้องสาวต่างแสดงความหวาดกลัวและรังเกียจเมื่อใดก็ตามที่เกรเกอร์ปรากฏกายขึ้น สิ่งนี้ทำให้เขาพยายามซ่อนตัวจากสายตาของทุกคนและอยู่อย่างเงียบเชียบ

เมื่อปราศจากรายได้จากการทำงานของเกรเกอร์ ครอบครัวของเขาจึงตัดสินใจแบ่งห้องในบ้านให้ชายกลุ่มหนึ่งเช่า ทุกคนมีหน้าที่ต้องดูแลแขกอย่างดีและคอยระวังไม่ให้เกรเกอร์ปรากฏกายออกมาได้ แต่แล้ววันหนึ่งในขณะที่ชายทั้งสามคนกำลังนั่งรับประทานอาหาร เขาก็เหลือบไปเห็นเกรเกอร์ซึ่งในขณะนั้นออกมาอยู่นอกห้องโดยไม่ตั้งใจ ผู้เช่าทั้งสามรายโกรธมากและขู่ว่าจะย้ายออกหากไม่มีใครจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย พ่อของเกรเกอร์โกรธและเริ่มประณามว่าเกรเกอร์คือตัวการที่ทำให้ครอบครัวต้องตกที่นั่งลำบาก เมื่อเกรเกอร์ได้ยินดังนั้นจึงอดอาหารและปล่อยให้ตัวเองตายไปอย่างเงียบๆ เมื่อคนในครอบครัวทราบข่าวกลับไม่มีใครเสียใจกับการจากไปของเกรเกอร์ เรื่องจบลงในยามเช้าที่เต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความหวัง พ่อและแม่ต่างจ้องมองไปที่น้องสาวของเกรเกอร์ด้วยความสบายใจและคาดหวังว่าเธอจะสามารถหาสามีที่ดีและร่ำรวยมาช่วยกู้เงินครอบครัวได้

2.4 *The Tale of Genji*

เจ้าชายเคนจิเป็น โอรสของพระจักรพรรดิแห่งญี่ปุ่นที่เกิดกับนางสนมคนโปรด แต่เนื่องจากนางเป็นเพียงหญิงสามัญและเป็นทีโปรดปรานของพระจักรพรรดิมากกว่าใครจึงถูกบรรดามเหสีและสนมอื่นพากันกล่าวร้ายกลั่นแกล้งจนกระทั่งทนไม่ได้ นางตัดสินใจออกไปอยู่นอกวังและให้กำเนิด โอรสองค์หนึ่งผู้ซึ่งมีรูปโฉมงดงามอย่างยิ่ง เมื่อเจ้าชายเคนจิลบเข้าวังอีกครั้ง ก็ได้กลายเป็นคนโปรดของพระจักรพรรดิและมีชื่อเสียงล่ำลือทางด้านความสง่างามและความมีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศ

เมื่อถึงวัยอันสมควร เจ้าชายเคนจิได้ถูกจัดให้อภิเษกกับท่านหญิงอาโออิ สุภาพสตรีชั้นสูงผู้หนึ่งในราชสำนัก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ได้แอบมีสัมพันธ์กับท่านหญิงโรกุโจผู้ซึ่งเป็นหม้ายและมีอายุมากกว่าเคนจิดีกด้วย ความวุ่นวายเริ่มต้นขึ้นเมื่อธิดาของท่านหญิงโรกุโจถูกรับเลือกให้เป็นหญิงพรหมจรรย์ประจำศาลของเทพเจ้าอมาเทราสี (เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์) ในอิเสะ และเจ้าชายเคนจิได้รับเลือกให้เข้าร่วมขบวนแห่หญิงพรหมจรรย์ บรรดาชาวเมืองเมื่อได้ยินข่าวต่างก็พากันมาเฝ้าดูขบวนเพื่อรอชมโฉมของเจ้าชายเคนจิ ในขณะที่ท่านหญิงอาโออิกำลังทรงครรภ์แก่และมีเรื่องบาดหมางกับสามีจึงตัดสินใจไม่ไปร่วมงาน หากแต่บรรดาบริวารก็กล่าวเตือนว่า ในฐานะมเหสีเอกท่านหญิงอาโออิมีสิทธิเต็มที่ในการ ไปชมบารมีของเจ้าชายเคนจิ ท่ามกลางความแอ้อคุ่นวายของขบวนแห่และรถม้าของชาวบ้าน กลุ่มผู้ที่มาร่วมงานทั้งหลายต่างก็ต้องหลีกเลี่ยงให้กับขบวนของท่านหญิงอาโออิเพราะต่างทราบกันทั่วไปถึงความสัมพันธ์ของเธอกับเจ้าชายเคนจิ กลุ่มของท่านหญิงโรกุโจถูกเบียดคดไปอยู่ด้านหลัง เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เธอรู้สึกว่าคุณกำลังถูกสบประมาทอย่างรุนแรง ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อม้าของเจ้าชายเคนจิเคลื่อนผ่านมา องค์เจ้าชายเองก็หันไปซักถามอาการของท่านหญิงอาโออิด้วยความห่วงใยพร้อมๆกับที่เหล่าขุนนางผู้ตามมาเบื้องหลังก็แสดงความเคารพต่อท่านหญิงอาโออิอย่างสูงในฐานะมเหสีเอก การกระทำเหล่านี้เป็นเสมือนเชื้อไฟที่ทำให้ความริษยาในใจของท่านหญิงโรกุโจคุกรุ่นขึ้นมา แต่ด้วยความที่เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงในราชสำนักที่ถูกสั่งสอนให้คิดถึงอารมณ์และความต้องการที่ไม่เหมาะสมไว้ภายใน ท่านหญิงโรกุโจจึงได้แต่ทนทรมาณใจอยู่อย่างเงียบๆ โดยหาวิธีไม่ว่าแรงอารมณ์ของเธอจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่น่าสยดสยองขึ้น

นับจากวันพระราชพิธีเป็นต้นมา ท่านหญิงอาโออิก็ถูกรบกวนด้วยอาการป่วยและฝันร้ายที่เธอเองไม่สามารถหาสาเหตุได้ ในยามค่ำคืน ท่านหญิงอาโออิจะร้องไห้อย่างทุกข์ทรมาณราวกับว่ากำลังถูกมือที่มองไม่เห็นคอยทำร้าย เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้เธอไม่สามารถพักผ่อนได้และส่งผลให้อาการป่วยทรุดหนักลงทุกวัน เหล่าบริวารผู้ทราบถึงความสัมพันธ์ลับๆระหว่างเจ้าชาย

เคนจิและท่านหญิงโรสุเกะต่างก็พากันรำลึกว่าท่านหญิงอาโออิกำลังถูกวิญญาณที่ยังมีชีวิตของท่านหญิงโรสุเกะคอยรังควาน เมื่อแรกที่ท่านหญิงโรสุเกะได้ทราบข่าวลือดังกล่าวก็เฝ้าปฏิเสธ แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็เริ่มสำรวจตัวเอง ท่านหญิงโรสุเกะจึงจะฝันไปว่าเธอก้าวเข้าไปในห้องของท่านหญิงอาโออิและจัดการลากตัวอีกฝ่ายมาทรมานอย่างทารุณชนิดที่เธอเองก็ไม่เคยคิดว่าคนจะสามารถทำได้ถึงเพียงนั้น และเมื่อคืนขึ้นมาก็พบว่ามิกลินควันรูปติดอยู่ตามเส้นผม เมื่อพิจารณาจากปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น ท่านหญิงโรสุเกะจึงเริ่มเชื่อว่าวิญญาณของเธอต้องลอยออกจากร่างในยามค่ำคืนเพื่อไปรังควานท่านหญิงอาโออิจริง ด้วยความละอายเธอจึงพยายามคิดถึงอีกฝ่ายในทางบวกและเริ่มคลายความโกรธแค้น แต่ถึงกระนั้นท่านหญิงโรสุเกะเองก็ไม่สามารถควบคุมด้านที่แปลกแยกของตัวเองได้

วิญญาณร้ายเลิกรังควานท่านหญิงอาโออิไปพักหนึ่งในช่วงกลอดบุตร แต่หลังจากให้กำเนิดโอรสแล้ววิญญาณร้ายนั้นก็กลับมาและเริ่มทรมานเธอหนักขึ้นทุกวัน จนกระทั่งในตอนที่ท่านหญิงอาโออิใกล้จะเสียชีวิต เจ้าชายเคนจิได้เข้ามาเฝ้าดูใจเป็นครั้งสุดท้าย ท่านหญิงอาโออิก็กลับสงบลงอย่างประหลาดและเฝ้าพร่ำบอกความรู้สึกของเธอที่มีต่อเคนจิ แต่เจ้าชายก็ตระหนักดีว่าผู้ที่กำลังสนทนากับเขาไม่ใช่ท่านหญิงอาโออิ เนื่องจากลักษณะการใช้คำพูด น้ำเสียง และกริยาท่าทางนั้นล้วนถอดแบบมาจากท่านหญิงโรสุเกะทั้งสิ้น เมื่อเคนจิลองเฝ้าปากถามว่าสตรีที่คุยกับเขาอยู่คือใคร เขาก็ได้ทราบคำตอบว่าวิญญาณของท่านหญิงโรสุเกะได้เข้ามาสิงสู่อยู่ในร่างของท่านหญิงอาโออิ ซึ่งในเวลาไม่นานต่อมาเธอก็เสียชีวิต ทั้งความรู้สึกผิดคิดค้างในใจของเจ้าชายเคนจิจนชั่วชีวิตแม้ว่าเขาจะมีภรรยาใหม่อีกหลายคนก็ตาม ส่วนท่านหญิงโรสุเกะเมื่อทราบข่าววิญญาณของเธอได้ทำสิ่งใดลงไปก็ตัดสิ้นใจตัดความสัมพันธ์กับเจ้าชายเคนจิและปลงศพออกบวช

2.5 Oedipus the King

เรื่องเริ่มต้นขึ้นเมื่อเกิดภัยพิบัติขึ้นในเมืองธีบส์ (Thebes) อีดิปัส (Oedipus) ผู้เป็นกษัตริย์แห่งเมืองดังกล่าวจึงส่งตัวเครออน (Creon) ไปยังวิหารของเทพอพอลโลในเมืองเดลฟีเพื่อถามถึงสาเหตุ ต้นตอของภัยพิบัติเกิดจากการฆาตกรรมไลอัส (Laius) พระราชาองค์ก่อนซึ่งจนกระทั่งปัจจุบันก็ยังไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ อีกทั้งยังปรากฏว่าในเมืองธีบส์มีชายที่ฆ่าพ่อและหลับนอนกับแม่ของคนอาศัยอยู่ด้วยอีดิปัส (Oedipus) กล่าวอย่างมุ่งมั่นต่อหน้าประชาชนว่าเขาจะจับตัวคนผู้นั้นมาลงโทษให้ได้

อีดิปัสเรียกตัวบุคคลหลายคนมาสืบสวน หนึ่งในนั้นคือนักทำนายดาบอดที่กล่าวว่าคุณอีดิปัสนั้นเองที่นำโศกร้ายมาสู่ธีบส์ อีดิปัส โกรธมากและกล่าวหาว่านักทำนายสมคบคิดกับ

เครื่องนุ่งห่มที่ปรึกษาและที่เขยของเขามากล่าวร้ายคนเพื่อหวังบัลลังก์ แต่ภายหลังเมื่อเรียกชาย
เลี้ยงแกะอีกคนมาสอบสวน อีคิปุสก็รู้ว่าแท้จริงแล้วภรรยาของเขาคือโจคาสตา (Iocasta) ผู้เป็น
มเหสีของพระราชารองค์ก่อนด้วยเช่นกัน ได้เคยให้กำเนิดโอรสองค์หนึ่ง นักทำนายกล่าวว่าเด็กชายผู้
นั้นจะฆ่าพ่อและหลับนอนกับแม่ของตนเมื่อโตขึ้น โลอิสจึงสั่งให้นำเด็กไปฆ่าทิ้ง ชายเลี้ยงแกะฆ่า
เด็กไม่ลงจึงได้นำตัวไปส่งให้กับชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาชายผู้นั้นนำเด็กไปมอบให้กษัตริย์แห่ง
เมืองคอรีนธ์ (Corinth) เลี้ยงดูสืบต่อไป

เมื่อได้ทราบเรื่องราวดังนั้น อีคิปุสจึงเริ่มเห็นความเชื่อมโยงระหว่างชายนิรนาม
ดังกล่าวกับตัวเขาเอง เนื่องจากอีคิปุสก็เคยได้รับคำพยากรณ์เช่นกันว่าเขาจะสังหารบิดาและหลับ
นอนกับมารดาของตน กลายเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาหนีจากคอรีนธ์มายังธีบส์เพื่อป้องกันไม่ให้คำ
สาปดังกล่าวกลายเป็นจริง ระหว่างทางเข้าเมืองเขาได้ลงมือฆ่าชายชราผู้หนึ่งตายโดยหารู้ไม่ว่าคนผู้
นั้นคือ โลอิสพระราชารองค์ก่อน ขณะนั้นเมืองธีบส์กำลังถูกสฟิงซ์คุกคาม อีคิปุสสามารถตอบ
ปริศนาของสัตว์ประหลาดได้ถูกต้องหมดทั้งสามข้อเป็นผลให้สฟิงซ์ฆ่าตัวตาย ประกอบกับที่โลอิส
หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยชาวเมืองจึงพร้อมใจกันยก อีคิปุสให้เป็นพระราชารองค์ใหม่ เขาได้อภิเษก
กับโจคาสตาพระราชินีองค์เดิมและทั้งคู่ก็ได้ให้กำเนิดบุตรด้วยกันหลายคน เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นไป
โดยที่อีคิปุส ไม่รู้ความจริงว่าที่แท้แล้วเขาเป็นลูกชายคนแรกของโลอิสกับโจคาสตา แต่เมื่อความ
จริงกระจ่างขึ้น โจคาสตาก็ฆ่าตัวตาย ส่วนอีคิปุสก็ไม่สามารถทนรับกับบาปที่ตนก่อไว้ได้เขาจึงแทง
ตัวตัวเองบอดทั้งสองข้างและเนรเทศตนเองออกจากเมืองธีบส์ไปพร้อมกับแอนติโกเน (Antigone) ลูกสาวของเขาที่เกิดกับโจคาสตา

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกัญญา วัฒนกุล เกิดวันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2526 ที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ จังหวัดอุบลราชธานี สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตจากคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2548 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทจากคณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ของมหาวิทยาลัยเดียวกัน ในปีเดียวกัน ในปี พ.ศ. 2550 ได้รับทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์และทำวิจัยร่วมระหว่างอาจารย์ที่ปรึกษาและนิสิต ขณะนี้มีบทความวิจัยเกี่ยวกับลักษณะสังนิมมหัสจรรย์ในงานของฮารุกิ มูราคามิ ซึ่งกำลังรอการตีพิมพ์เผยแพร่